

Sygn. akt V U 1043/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Adrianna Mongiałło

Protokolant: star. sekr. sądowy Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2016 r. w Legnicy

sprawy z wniosku B. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania B. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 2 września 2015 r.

znak (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt V U 1043/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 2 września 2015r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. rozpatrzył wniosek B. K. i na podstawie art. 110a ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przeliczył wnioskodawcy emeryturę od 1 lipca 2015r.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca B. K., wnosząc o jej zmianę. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że wskaźnik podstawy wymiaru w jego przypadku wynosi 386,49 % - przyjmując podstawę wymiaru składek z lat 1961-1974, tj. 10 lat najkorzystniejszych z 20 lat przepracowanych, a nie jak wskazał ZUS – 257 % i taki właśnie wskaźnik powinien być przyjęty do obliczenia emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podając, że organ rentowy dokonał przeliczenia emerytury wnioskodawcy na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek. Nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 257,97% i jest wyższy niż 250 %, co uzasadnia przeliczenie emerytury od miesiąca złożenia wniosku o przeliczenie.

W toku postępowania wnioskodawca podtrzymał stanowisko, iż przyjęty przez organ rentowy wskaźnik 257 % jest zaniżony.

Strona pozwana podniosła, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przyjęty do obliczenia emerytury jest nadal ograniczony do 250 %, zgodnie z przepisami ustawy emerytalnej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca B. K. urodził się (...)

Decyzją z 25 maja 1988r. ZUS Oddział w Z. przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej od 1 lutego 1988r., tj. od daty nabycia uprawnień i podjął jej wypłatę od 3 marca 1988r. w 75 % z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia i w wysokości 100 % od 11 maja 1988r., tj. od rozwiązania stosunku pracy. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego organ rentowy przyjął przeciętne miesięczne wynagrodzenie z okresu od 1 marca 1987r. do 29 lutego 1988r. Wnioskodawca był zatrudniony w (...) Zakładzie (...) w L. do 10 maja 1988r. Po tej dacie nie kontynuował zatrudnienia.

Na wniosek ubezpieczonego organ rentowy dokonywał kolejnych przeliczeń świadczenia wnioskodawcy. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przekraczał 250% i był ograniczany do tej wartości. Ostatnie przeliczenie emerytury przy zastosowaniu nowej kwoty bazowej nastąpiło decyzją z 31 stycznia 2011r. Przy obliczeniu emerytury przyjęto wariant najkorzystniejszych 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosił 333,51 % i został ograniczony do 250 %.

Wnioskiem z 17 lipca 2015r. ubezpieczony zwrócił się o ponowne ustalenie wysokości jego emerytury dołączając nowe zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, a wnioskiem z 6 sierpnia 2015r. wniósł o przeliczenie emerytury według najkorzystniejszego wariantu w oparciu o przepisy ustawy z 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, tj. art. 110a ustawy emerytalnej.

W załatwieniu ww. wniosku organ rentowy zaskarżoną decyzją z 2 września 2015r. przeliczył emeryturę wnioskodawcy na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przyjmując nową kwotę bazową - tj. 3308,33 zł. Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przyjęto wynagrodzenie z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o przeliczenie, w tym jako zarobki po przyznaniu emerytury przyjęto rok 1988. Nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przekroczył 250% i wyniósł 257,97 % biorąc pod uwagę lata 1961, 1966, 1971-1979, 1980-1988.

bezsporne, nadto: akta ubezpieczeniowe ZUS oraz informacja ZUS z 16.11.2015 r. k. 12-14 .

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

W przedmiotowej sprawie istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury w myśl art. 110a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i czy organ rentowy dokonując przeliczenia emerytury zaskarżoną decyzją prawidłowo przyjął wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (t. jedn.: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.).

Zgodnie z tym przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z cyt. przepisem może nastąpić tylko raz (ust. 2).

Wysokość emerytury podlega zatem jednorazowemu ponownemu ustaleniu od podstawy wymiaru emerytury przeliczonej w myśl art. 110a ustawy emerytalnej, gdy zostaną spełnione łącznie następujące warunki:

1. do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przypadającą w całości lub w części po przyznaniu emerytury, tj. z okresu:

- kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury od przeliczonej podstawy wymiaru,
- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury;

1. nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy jest wyższy niż 250%.

Wyjaśnić zatem należy przede wszystkim mechanizm przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a ustawy. Przeliczenie świadczenia przysługuje bowiem ubezpieczonemu pobierającym świadczenia ze „starego systemu”, którzy po przyznaniu emerytury nadal pracowali. Aby móc na nowo obliczyć wysokość świadczenia (tj. na podstawie art. 110a, który obowiązuje od 1 maja 2015r.) trzeba wskazać okresy zatrudnienia, które przypadają w całości lub w części po przyznaniu emerytury (w przypadku wnioskodawcy tylko rok 1988 obejmuje wynagrodzenie po przyznaniu świadczenia i musi być on przyjęty do obliczeń). Z możliwości ponownego przeliczenia można skorzystać tylko wtedy, gdy nowo obliczony wskaźnik jest wyższy od 250 % podstawy wymiaru świadczenia. Przeliczenie polega jedynie na przyjęciu we wzorze służącym do ponownego obliczenia emerytury nowej kwoty bazowej – tj. pochodzi ona z roku, w którym następuje przeliczenie (w przypadku wnioskodawcy jest to kwota z 2015r. – tj. 3308,33 zł). Podkreślić należy, że dla obliczenia emerytury wg. art. 110a nie ma znaczenia, czy nowo obliczony wskaźnik będzie wynosił 300 % czy 400 %, gdyż nadal obowiązuje ograniczenie wskaźnika do 250 % - zgodnie z art. 15 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Obliczenie nowego wskaźnika wyższego niż 250 % nie spowoduje więc zmiany wysokości świadczenia.

Ponieważ ubezpieczony zgłosił wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury w 2015r., wymagane 20-lecie do obliczenia wariantu najkorzystniejszych 10 kolejnych lat kalendarzowych obejmowało lata od 1995 r. do 2014 r., a więc lata, w których wnioskodawca nie podlegał ubezpieczeniu. Obliczenie wskaźnika w tym wariantcie nie było więc wobec wnioskodawcy możliwe.

Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru organ rentowy zastosował zatem wariant 20 - letni, przy czym do obliczeń musiał być ujęty rok 1988.

Wskazując na powyższe nieuzasadnione jest stanowisko wnioskodawcy, iż organ rentowy powinien do obliczenia jego emerytury przyjąć wskaźnik obliczony algorytmem 2 wskazanym w załączniku do pisma z 16.11.2015r. (k.13 akt), tj. 333,51 % lub 351,36%. ZUS Oddział w L. prawidłowo dokonał bowiem w pierwszej kolejności sprawdzenia, czy ubezpieczony ma prawo do przeliczenia świadczenia wg. art. 110a ustawy i w tym celu obliczył algorytmem 6 najniższy wskaźnik większy niż 250 % z 20 lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Nie ma bowiem znaczenia, o ile wskaźnik jest wyższy niż 250 %, lecz czy w ogóle jest wyższy niż 250 %. To jest bowiem właśnie istotne dla prawa do przeliczenia przez zastosowanie nowej kwoty bazowej. Organ rentowy dokonał sprawdzenia, czy przyjmując wynagrodzenia udokumentowane przez wnioskodawcę, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy niż 250 %. Ponieważ w przypadku wnioskodawcy przy przyjęciu do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynagrodzenia przypadającego w części po przyznaniu świadczenia (rok 1988) wskaźnik ten jest wyższy niż 250 %, organ rentowy zaskarżoną decyzją przeliczył wnioskodawcy emeryturę od miesiąca złożenia wniosku o przeliczenie, stosując nową kwotę bazową obowiązującą w 2015r. tj. 3308,33 zł., a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru został ograniczony do 250 % - zgodnie z art. 15 ust. 5 ustawy emerytalnej. Istotnie, przyjmując do obliczenia wariantu 20-letniego lata 1961-1969, 1974, 1975, 1980-1988, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 333,51 %. Jest on oczywiście wyższy niż 250 %, ale nie ma to znaczenia dla wysokości świadczenia wnioskodawcy. Maksymalny wskaźnik wysokości podstawy wymiaru do obliczenia emerytury wynosi bowiem z mocy ustawy 250 % i taki wskaźnik organ rentowy prawidłowo zastosował przy przeliczeniu.

Mając zatem na uwadze powyższe ustalenia i rozważania stwierdzić należy, że decyzja organu rentowego o przeliczeniu świadczenia jest prawidłowa, a argumenty i zarzuty wnioskodawcy nieuzasadnione.

Wobec braku uzasadnionych podstaw odwołania, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako niezasadne.